

Спеціальний номер для всіх,
хто боронить Україну.

2 березня 2022

ДО ПЕРЕМОГИ!

ЛАРИСА ПОЛУЛЯХ, ВОЛОНТЕРКА

Я тисячі разів бачила в кіно, як жінки проводжали своїх чоловіків на війну. Маю в голові цю картинку до найдрібніших дрібниць... Я сиджу на веранді, вони збирають свої рюкзаки — неквапливі, веселі, виважені. У мене так порожньо в голові, і лише ці картинки з фільмів — нарізки... Я сиджу на веранді як дурний манекен. А вони збирають свої баули на війну. Я не вперше так сиджу, коли вони збирають свої рюкзаки і баули — обійми, поцілунки. ...я не проводжаю до воріт... Якби ви знали, як я ненавиджу тих, хто навчив мене ненавидіти і ось так сидіти на веранді, коли мої чоловіки йдуть на війну.

ДУМКА

ВАДИМ
ПАВЛОВ

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР RIA

Ми вистоїмо!

Пишу цей текст о третій ночі. Незабаром ранок середи. Розпочнеться сьомий день війни з Росією. Як і у тебе, у мене майже немає сну. Тому що сирени, дзвінки серед ночі, думки: «Як жити далі? Чого чекати?»

Ми з тобою однакові. Так. Однакові. І все одно, скільки тобі років. Все одно, де ти живеш. У нас спільна країна і неймовірно гарні міста.

З нами поруч найкращі друзі і близькі. У кожного з нас щира українська душа і велике серце. А ще у нас спільний ворог. Жорсткий. Безжалюї. Але такий недолугий.

Ми маємо вистояти. І не тільки вистояти. Ми маємо перемогти.

Я не знаю, як назвати це диво, але спільний і єдиний ворог об'єднав усіх нас. І не важливо, хто і якою мовою розмовляє, хто якої віри, живе в місті чи селі.

Мільйони українців об'єдналися і усі на своєму місці. Справжні воїни ЗСУ боронять нашу країну і їх вже називають найсильнішою армією світу.

Волонтери гуртують людей і закривають потреби військових частин, лікарень тощо. Підприємці і бізнес об'єднуються задля того, щоб задовольнити потреби людей. Журналісти і лідери думок ведуть інформаційну війну.

Список можна продовжувати нескінченно. Тому вірте одне в одного!

Зберігайте спокій. Вірте у наші Збройні сили України! Вірте у наших воїнів світла і добра! Вірте у себе! Разом — ми сила!

Путін понесе жорстоке покарання за те, що прийшов до нас з війною.

На нас дивиться увесь світ. За нас правда. Ще Сковорода писав: «Хто добре запалився, той добре почав, а добре почати — це наполовину завершити». То ж давайте повноцінно завершити!

Ця ніч видалася спокійною. Жодної тривоги. Нехай так буде завжди. Дай Боже нам миру в країні.

І ще. Про всяк випадок: «Русские, идите нахер».

Слава Україні! Смерть ворогам!

ЗАГИНУВ, ЩОБ ВРЯТУВАТИ

Саможертвність ■ Хлопчині було 25. Віталій Скакун героїчно загинув, врятувавши життя іншим. Бо дав присягу на вірність своєму народові. Вічна пам'ять і вічна слава тобі, Герою!

ІРИНА БЕЛЯКОВА

— Віталік, дитино, як??? — жінка на тому кінці дроту не могла стримати сліз. Пані Оксана — сусідка загиблого героя з Бережан Віталія Скакуна. — Я його ще малим пам'ятаю, золота дитина. Родина дуже хороша, бабуся тут, у Бережанах. Навіть не уявляю, що та бідна жінка має пережити і чи вона знає. Дочка в Італії, мама Віталіка. Зараз навіть страшно бабуся Марію зустріти. Як їй в очі глянути?

Віталій Скакун — сапер інженерно-саперного відділення окремого батальйону окремої бригади морської піхоти. Геройськи загинув 24 лютого 2022 року, коли визвався підірвати Генічеський автомобільний міст, щоб зупинити просування ворожої танкової колони. Замінував важливий стратегічний об'єкт, але вчасно відійти звідти він не встиг.

За словами побратимів, Віталій вийшов на зв'язок та повідомив про те, що підриває міст. Оразу ж пролунав вибух. Про це повідомили на сторінці 35-ої окремої бригади морської піхоти ім. Конрад-мірала Михайла Остроградського, де служив за контрактом.

СТАВ ГЕРОЄМ УКРАЇНИ

— Наш побратим загинув. Його героїчний вчинок значно

уповільнив просування ворога, що дало змогу підрозділу передислокуватися та організувати оборону, — повідомили побратими. — Командування морської піхоти клопотало перед вищим командуванням про присвоєння матросу державної нагороди.

Матросу Віталію Скакуну за визначну особисту мужність та героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно звання Героя України (посмертно). Відповідний указ підписав президент Володимир Зеленський.

— Я ухвалив рішення про нагородження званням Героя України Скакуна Віталія Володимировича, сапера 35-ї окремої бригади морської піхоти, посмертно. Ціною власного життя він підірвав міст, — сказав президент.

Віталій Скакун народився 19 серпня 1996 року в місті Бережани Тернопільської області. У морського піхотинця залишилась мама, бабуся і старша сестра.

Віталій навчався в школі № 3 Бережан, там же до виїзду в Італію працювала педагогом-організатором його мама Оріся. Життя батька хлопця минулого року забрала тяжка недуга — онкологія.

Мамина мама, бабуся Марія,

АРХІВ РОДИНИ

Віталій разом із сестрою. Та не може стримати сліз, що так рано мусить ховати брата

досі проживає в Бережанах. Сестра загиблого героя Наталя також має бережанську реєстрацію, запевнили у міськраді. Проте разом з чоловіком та двома дітьми живе на Львівщині.

ПРЕКРАСНА ДИТИНА

Віталік після школи вступив до вищого училища, навчався на зварювальника. Потім вступив до Львівської політехніки. А рік-півтора тому підписав контракт на службу в ЗСУ і поїхав на Миколаївщину.

— Прекрасна дитина, хороший учень, усім цікавився, мені дуже важко про нього говорити саме зараз і саме так, у минулому часі, — каже директор Бережанської школи № 3 Володимир Гринкевич. — Він вирішив, що його доля — армія. І пішов служити. Це учень нашої мами, яка вчителювала у нас... Хороша дитина — більше тут нічого

не скажеш. Ми як почули про його загибель... досі не можемо прийти до тями.

Його вчинок говорить про те, як він був вихований — саме так Віталій завжди реагував на несправедливість, негаразди, каже директор.

— Будемо думати, як вшанувати його пам'ять у нашій школі, щоб зберегти її не на день і не на місяць, а на все життя, — запевнив Володимир Гринкевич. — Навіть не уявляємо, як це прийняти.

Після повідомлення про трагічну загибель матроса на різних сайтах з'явилася інформація, що він може бути живий. Всі дуже хотіли б у це вірити, особливо рідні, друзі. Але знайомі родини кажуть, на жаль, сумніву немає. Тіло хлопця для поховання мають привезти на Тернопільщину вже найближчим часом. Вічна пам'ять Герою!

Доки вистачить сил допомагатиме волонтерам у пам'ять про сина

ВІКТОР СКРИПНИК

У Любові Слівки велике горе — у день нападу Росії вона поховала сина Ігоря. Він служив медиком у 53-й бригаді, загинув в результаті мінометного обстрілу на Донеччині. Згорьована жінка, як і раніше, продовжує займатися волонтерством.

Про Любов Слівку журналісту розповіла працівниця Могилів-Подільського прикордонного загону Людмила Катеринич. Каже, з пані Любою познайомилися випадково. Було це давно. — Я тоді прийшла у район електромереж, треба було щось з'ясувати з розрахунками за електрику, — розповідає пані Людмила. — На мої питання від-

повіла жінка, звернула увагу, як вона гарно спілкується. Захотілося познайомитися з такою людиною. Коли прощалися, запитала, як її звати? Відтоді ми час від часу обмінюємось інформацією. Про синів розмовляємо при кожній зустрічі — Люба про Ігоря, я про своїх хлопців. У неї ще є донька, вона молодша від сина. Велике горе випало на долю цієї дуже людської жінки і їхньої родини — Ігор загинув.

Про Любов Слівку співрозмовниця говорить, як про велику патріотку рідної землі. Коли на Донбасі почалися бойові дії, вона долучилася до волонтерів: збирала продукти, плела маскувальні сітки, їздила в АТО.

Волонтери плетуть маскувальні сітки. Пані Люба Слівка (в центрі) разом з Аллою Барбелюк (ліворуч) та Людмилою Михайляк

І син у неї був такий самий патріот — захищати країну пішов ще у 2014 році.

Відома у Могилеві волонтерка Алла Барбелюк надіслала нам

фотографію мами Ігоря Слівки.

Любов Слівка каже, доки вистачить сил буде допомагати військовим. Робитиме це у пам'ять про сина.

Звісно, ми віримо в перемогу. Ми спокійні і багато жартуємо, тому що це Одеса. Звісно, ми знаємо, що ні за яких умов не здамося і прикриємо одне одного в бою. Але коли я заливаю в пляшки масло, коли хлопці заштовхують частини дитячого одягу, в тому числі моїх онуків, до горла піднімається ком. І крик. Тоді я «включаю передок». Це стан без емоцій, коли потрібно бути спокійним і в калюжі крові, і в купі лайна, щоб добре прицілитися. І це допомагає. Хлопці за кордоном з обох сторін, зрозумійте, нас тут таких стільки, що вистачить на дві російських і три білоруських армії, разом взятих. Тут і по всьому світу! Слава Україні!

ВІД КАПІТАНА ДО ГЕНЕРАЛА: ЛЬОТЧИКИ ЗАПАСУ СТАЛИ У СТРІЙ

Захисники неба ■ Льотчики, які вже закінчили службу, повернулися до військових підрозділів, щоб допомогти пілотам. Є серед них і генерали. Один з українських асів пояснив журналісту, завдяки чому, на його думку, наш льотчик-привид збив уже більше 20 літаків російського агресора

ВІКТОР СКРИПНИК

Офіцери-льотчики від капітана і до генерала стали на захист рідної землі після нападу російської армії.

— Так, це правда, що серед льотчиків запасу є і генерали, які вирішили не залишатися нині вдома, — каже керівник прес-центру Командування Повітряних сил підполковник Юрій Ігнат. — З деким з них спілкувався у Командуванні Повітряних сил. Не всі вони, звичайно, підніматимуть в небо літаки. Але допомога на землі, теж важлива і потрібна.

Співрозмовник каже, що ветерани ділитимуться досвідом, адже у кожного з них є свої «секрети» пілотування літаків, зокрема у надзвичайних ситуаціях. Вони також виконуватимуть роль інструкторів.

Є ще один важливий момент,

психологічний, ветерани надихають молодих льотчиків.

— Схожа ситуація у нас уже була на початку бойових дій у 2014 році, — продовжує Юрій Ігнат. — Тоді ветерани так само відгукнулися на звернення командування допомогти молодим льотчикам. На той час з пілотами було складно. Більшість не мала досвіду польотів. Не могли тренуватися, не літали стільки часу, як це передбачено програмою підготовки льотчиків. Пояснювалося це дефіцитом палива, яке виділяли на навчання військових льотчиків. Іншими словами, пілотів взагалі не вистачало. Виручали ветерани.

Одним з них був Олександр Харісов. Він — льотчик першого класу, воював в Афганістані. У свій час його називали одним з найкращих льотчиків нашої держави.

Журналіст зателефонував пану Олександру і поспілкувався з ним.

Співрозмовник розповів, що у 2014-му йому було 62. На той час він уже 12 років перебував у запасі. Пригадує, як йому зателефонував заступник командувача Повітряних сил генерал-лейтенант Василь Нікіфоров.

— Нікіфоров попросив прийти на допомогу, — говорить Харісов. — Повідомив, що не вистачає льотчиків, особливо на літаки Су-25. Звичайно, я погодився.

Харісов пригадує, як він знову піднявся в небо, поринув у рідну стихію. Виконував завдання в районі АТО, інструктував молодших колег, ділився власними «секретами». Служив чотири роки, звільнився, коли йому виповнилося 66. Звертаюся до Харісова з провокаційним питанням про льотчика, якого прозвали «Привид Києва». Пишуть, що він збив близько 20 ворожих літаків. Можливо, це для героїзації професії знищені машини «записують» на одного льотчика. Співрозмовник каже, не може такого бути і пояснює роботу в небі льотчика-привида високою майстерністю.

— Російські літаки йшли на цілі завантажені, тому не могли маневрувати, — каже Харісов. — У такому випадку обмежена можливість для маневру...

Саме так відповів мій співрозмовник.

Ім'я «Привида Києва» поки що не розголошують. Але хто б він не був — за нього молиться вся Україна

Олександр Харісов — льотчик першого класу. У 2014-му, у 62 роки, він виконував завдання в районі АТО

Ім'я дізнаємося після війни

Відважний лицар неба з позивним «Привид» пілотує машину МіГ-29. Це винищувач четвертого покоління. Один з таких літаків передали Повітряним силам торік після капітального ремонту на Львівському ремонтному авіазаводі.

Запитую Юрія Ігната, чи не на цій машині виходить на завдання льотчик, який уже став легендарним?

— Надавати нині будь-яку інформацію у час війни заборонено, — каже співрозмовник. — Але після війни ми обов'язково розповімо про всіх наших героїв. Найперше і про нашого повітряного аса, якого називають льотчиком-привидом.

Декілька відгуків про льотчика-привида. «Шість збитих російських літаків за 30 годин! Це результат високої бойової майстерності українського льотчика-винищувача», — написала у Фейсбучі заступниця міністра оборони Ганна Малаяр.

Популярний блогер Sergey Naumovich виклав у мережі відео бою і підписав: «Кайфу! Хороший пілот-винищувач повинен добре орієнтуватися на місцевості і, ховаючись на дуже низькій висоті, раптово вразити супротивника, атакуючи зі спини. Герой України!»

Більшість нагороджених — лицарі неба

Восьмеро із 12 захисників країни, яким 28 лютого присвоєно звання Героїв України, є льотчиками.

Указ про присвоєння найвищої нагороди повідомив у своєму зверненні Володимир Зеленський.

Серед льотчиків, чиє ім'я відоме не тільки в Україні, полковник Олександр Оксаченко. Він загинув у повітряному бою, відволікаючи на себе ворожу авіацію. Його називали одним з кращих у світі льотчиків-пілотажників бойових літаків. Оксаченко став відомим після виступів на низці світових авіашоу. Його почерк і стиль виконання фігур вищого пілотажа відомі у світі.

Серед нагороджених не значиться льотчик, який збив понад двадцять літаків. Ймовірно це тільки тому, щоб не розголошувати прізвище відважного пілота.

ОСЬ ІМЕНА ГЕРОЇВ:

Звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» присвоєно:

Підполковнику Вагоровському Едуарду Миколайовичу (помертню). Загинув, виводячи нашу авіацію з-під

ракетного удару, дав можливість іншим піднятися в повітря.

Майору Коломійцю Дмитру Валерійовичу (помертню). Рятував побратимів, відволік на себе вогонь ворожої авіації і був збитий літаком ворога.

Підполковнику Матуляку Геннадію Васильовичу (помертню). Гостомель. Знищив скупчення техніки ворога.

Лейтенанту Мовчану Віталію Анатолійовичу (помертню). У протиповітряному бою знищив два літальні апарати ворога.

Полковнику Оксаченку Олександру Яковичу (помертню). Загинув у повітряному бою, відволікаючи на себе ворожу авіацію.

Старшому лейтенанту Радіонову В'ячеславу Денисовичу (помертню). Завдяки його мужнім діям повний склад літаків бригади піднявся у повітря у Василькові — і це врятувало наших від ракетного удару.

Звання Герой України із врученням ордена «Золота Зірка» присвоєно:

Старшому лейтенанту Герусу Андрію Андрійовичу. Над містом Кропивницький збив ворожий Іл-76, чим не допустив ви-

садку російського десанту з озброєнням.

Бригадному генералу Красильникову Дмитру Сергійовичу — командир оперативного-тактичного угруповання «Північ». Дві доби відбивався від безперервного штурму, врятував людей, врятував техніку і не пустив ворога на Харків з Луганської області.

Підполковнику Круглову Андрію Миколайовичу. Вивів підрозділ ЗРК «Бук» з-під ударів ворога й особисто знищив два російські гелікоптери та один літак.

Полковнику Мостовому Олександру Володимировичу. Під Васильковом збив російський Іл-76, а також два гелікоптери Мі-24, чим не допустив висадку десанту з озброєнням.

Генерал-лейтенанту Содолу Юрію Івановичу. У боях за Волноваху врятував наших хлопців від оточення, організував успішний контрнаступ. Вивів людей з-під удару ворога. Надзвичайно ефективно обороняє Маріуполь.

Полковнику медичної служби Хорошуну Едуарду Миколайовичу. Особисто організував оборону військово-медичного центру в оточенні та проводив евакуацію поранених.

Скоро українці в своїх анкетах прийому на роботу матимуть додаткові пункти:
 — сантехнік, вмію робити DDOS-атаки на рашківські сайти та банити далбачьосів в соцмережах;
 — HR-менеджерка, можу плести маскувальну сітку та організувати поселення 100 людей;
 — муляр-штукатур, вмію стріляти з NLAW та Stinger, маю навички приготування коктейлів;
 Ще одна зима, яка дуже сильно нас змінила...

ВОНИ ГУРТУЮТЬ І НАДИХАЮТЬ

Як бджоли ■ Ми, українці, та весь цивілізований світ об'єдналися навколо нашої країни. Всі, хто не взяв до рук зброю, допомагають нашим захисникам багатьма різними способами: перераховують гроші на допомогу армії, приносять медикаменти, речі, їжу нашим захисникам, дають прихисток у себе вдома переселенцям, тримають бій у кіберобороні. А також не забувають про «бандерівське смузі», якщо ворог близько

НАТАЛІЯ КОРПАН

ЗСУ охороняє нас на передовій, а волонтери — в тилу. Кожен з тих, хто зараз приносить гуманітарну допомогу, сортує її в штабах підтримки, готує обіди для тероборони, плете маскувальні сітки чи ламає російські сайти — теж бореться з ворогом! Адже тільки в єдності наша сила, і за час війни ми показали всьому світові, які ми єдині, сильні та незламні. Розповідаємо вам історії волонтерів, які підтримують нашу армію, та тим самим боронять свій дім.

«ЩЕ БУДЕМО ТУТ ТАНЦЮВАТИ»

Волонтерка Діана Подолянчук майже не чує, але все життя танцює сама та вчить дітей, організувала дитячу школу танцю. У час війни, в перший же день нападу, школа перетворилася на штаб збору допомоги та місце прихистку для переселенців. Нині тут переночували десятки переселенців, а допомогу військовим сюди приносять десятки тисяч людей. Підтримка прибуває буквально кожну хвилину.

— Хтось приносить кілька пачок ліків чи серветок, хтось — цілі мішки необхідних речей.

Вклад кожного важливий, бо тільки разом ми переможемо, — говорять волонтери. — Ми настільки об'єдналися, що нас вже ніхто не здолає.

Діана волонтерить тут разом з усією родиною: мати, сестра, батько. Кожен має свою функцію, не відпочивають практично цілодобово. Дівчина координує збір допомоги, їхній штаб годують хлопців на блокпостах, приймають переселенців. Навколо себе родина Подолянчуків та їхні друзі-волонтери об'єднали тисячі небайдужих людей.

— Я волонтерка вже десять років. Як тільки 24 лютого мені подзвонили знайомі військові, що їм потрібне місце для штабу допомоги, я одразу запропонувала свою школу. Знаю, що ми ще будемо тут щасливо танцювати з дітками, а зараз працюємо для допомоги нашим захисникам, — каже дівчина. — Спочатку було страшно, постійно ховалися в укриття, а зараз на це немає часу. Занадто багато роботи. Ми тут облаштували собі безпечно, наскільки можна, місце.

Активістка розповідає, що українці приносять настільки багато допомоги, що у перший день в них у штабі буквально до стелі одна з кімнат була закладена ковдрами для захисників та переселенців. Найбільше наші захисники потребують медикаментів, а волонтери — робочих рук.

«Я РОЗУМІЮ, ЯК ЦЕ БУТИ НА МІСЦІ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ»

Луганчанка Тетяна Алексєєва переїхала у Вінницю вісім років тому, коли Росія окупувала її рідне місто. Зараз вони з чоловіком виховують двох маленьких дітей, які народилися вже у Центральній Україні. До початку широкомасштабної війни Тетяна не була волонтеркою, але у час війни ніхто з їхньої сім'ї не стоїть осторонь допомоги захисникам та переселенцям.

— Перші два дні широкомасштабного нападу Росії я лише моніторила стрічку новин, накручувала себе. Наші родичі живуть у «гарячих» точках:

Харкові, Києві, на Сході. Заспокоївшись, сидіти тут, склавши руки, ми з чоловіком не хотіли. Побачили інформацію, що переселенцям потрібні продукти та речі, спочатку допомогли цим, — розповідає жінка. — Зараз ми з чоловіком повноцінно волонтеримо, бо важливість підтримки переселенцям та військовим розуміємо, як ніхто. Вісім років тому нашої сім'ї так само допомогли небайдужі люди переїхати з-під обстрілів.

У той час Тетяна з чоловіком на перший час переїхали до знайомих у Вінницю, потім вони знайшли роботу і орендували житло. Жінка зі сльозами на очах говорить, що це дуже близька їм ситуація, коли ти вимушено втікаєш з рідного дому. Тому зараз цілими днями жінка допомагає тим, хто втік від обстрілів окупанта і тим, хто захищає всіх нас від захоплення нашої країни агресором.

— Ми з чоловіком по черзі волонтеримо, бо у нас маленькі діти. На четвертий день нападу Росії старшому виповнилося шість років, — розказує волонтерка. — Поки я тут сортую принесену допомогу військовим, то чоловік з дітьми. Ми допомагаємо в тилу, як можемо. Половина моєї сім'ї зараз на передовій у Луганську.

Жінка звертається до всіх, хто зараз лише зі страхом в очак гортає новини: займіть свої руки. Коли ти чимось зайнятий, то ти корисний своїй країні. Країні, яка переможе!

Організувала акцію на підтримку України у Лісабоні

МИХАЙЛО КУРДЮКОВ

Від початку російського вторгнення в усьому світі проходять акції протесту. Не стала винятком і столиця Португалії. Перші з них організувала вінничанка. Зараз вона продовжує добиватися допомоги для України.

Тиждень тому, диктатор Путін визнав незалежність так званих «ЛДНР», після чого ввів регулярні російські війська на територію тимчасово окупованих територій. Майже за п'ять тисяч кілометрів звідти у Лісабоні, вінничанка Алла Кухар збагнула, що повномасштабна війна, між Росією та Україною, вочевидь, невідворотна. За кілька днів окупанти напали на нашу країну.

Алла Кухар зателефонувала сину у Вінницю і сказала, що вони з чоловіком планують повертатися в Україну, щоб зі збро-

єю в руках боронити незалежність. Син, Вадим Кухар, відмовив матір, запевнивши, що більш раціонально буде зібрати громаду під стінами ворожого посольства в португальській столиці.

— У перший день війни мені зателефонувала мама, вона плакала, казала, що стоїть під посольством Росії, що вони починають вікна та не виходять до людей. Людей на протест проти агресії, до слова, того дня також прийшло мало, — розповідає син Вадим Кухар. — Я попросив заспокоїтися і сказав, що це ж лише перший день, люди будуть.

Алла Кухар почала телефонувати всім знайомим в Україні та Португалії, заробітчанами, діаспорою. Просила не мовчати, об'єднуватися й виходити наступного дня. Хотіла, щоб представники країни-агресора бачили, що люди не будуть миритися з траге-

дією. Коли настав другий день — на підтримку України в Лісабоні вийшло вже 10–12 тисяч людей. До українців приєдналося чимало португальців. Зібрання почали транслювати на центральному телебаченні. Це побачив Президент країни Марселу Ребелу де Соза. Він прибув у місце проведення акції та захотів поспілкуватися з її ініціаторами, — говорив з нашою землячкою.

— Він обійняв мою маму і плакав разом із нею. Президент запитав, чим Лісабон може допомогти їм? Вона подзвонила в Київ, дізналася про потреби і переказала їх йому. Президент пообіцяв допомогти, — продовжує Вадим Кухар. — На третій день війни ми дізналися, що Португалія поставляє нашої країні бронемішени, тепловізори, каски, гранати, набой та інше важливе обладнання. Днями Алла Кухар почала

У мирних демонстраціях взяли участь тисячі людей. Це українці, які проживають у Португалії, португальці та всі небайдужі, хто виступає проти війни

«штурм» лісабонських шпиталів, просячи їх за необхідності приймати поранених українців. Оскільки Португалія знаходиться доволі далеко від України, пора-

нених туди навряд чи везимуть. Однак, як розповідає Вадим Кухар, в Лісабоні тепер розглядають питання про відправлення своїх медиків до Києва.

Чатіки будинку, житлового комплексу і під'їзду синхронно перейшли на українську мову. Доти чи не я одна там писала українською. Неймовірно круто зараз об'єднуються сусіди. Про те, як ловлять диверсантів і засипають мітки, написано багато, але я сама була свідком того, як це організовується у сусідських чатах, і це прекрасно. Хоча боляче дивитися, про що там зараз пишуть. Наприклад, про те, щоб по хліб ішли чоловіки і закуповували для всього будинку. Війна (((І, звісно, з назв чатів видалили будь-які ідентифікаційні ознаки, щоб дезорієнтувати ботів. Якщо ви досі цього не зробили, то варто прямо зараз.

ІТ-АРМІЯ В ДІЇ: НІКОГО НЕ ВБИВАЄ, АЛЕ РОБИТЬ ВОРОГОВІ БОЛЯЧЕ

Тихо ша ■ Поки українські кібервійська працюють, російські сайти — спочивають. До військ входить не лише ІТ-армія з програмістів чи маркетологів. Це і «Креативні сили України» в Телеграмі, які працюють з фейками. І «Інстаграм загін» дівчат, які ще кілька днів тому постили в соцмережах котиків, а сьогодні блокують сторінки російських пропагандистів

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ

Стати до лав ІТ-армії може кожен бажаючий, ніхто там посвідчень не видає і профпридатність не вимірює. Можеш — гайда. Що саме? Роби нерви окупантам, влаштовуй кібердиверсії. Для цього достатньо зайти на Телеграм-канал IT ARMY of Ukraine, там є щоденні завдання різної складності, для різнофахових людей.

Наприклад, для психолога Валерія Андросова. Він у минулому має досвід роботи в ІТ і, що таке ДДОС-атака, знає не з підручників.

— Саме такими ДДОС-атаками займаються всі ІТ-однополчани, тобто атакують ворожі сайти величезною кількістю даних, — розповідає Валерій Андросов. — По суті, це дуже схоже на циган, які зграєю прибігають до тебе, перевантажують тебе галасом та інформацією, і ти просто виснеш, стоїш у ступорі і віддаєш гроші (вибачте, всі поважні та патріотичні роми, за такий приклад).

Як каже психолог, тут той самий принцип, тобто з величезної кількості місць прибігає величезна кількість даних, сервер не встигає їх опрацювати і просто лягає. Все до примітивного просто і зрозуміло.

— Щоб взяти участь у ДДОС-атаці, тобі потрібно ввести певну програму, залежно від того, на чому ти працюєш, — говорить Валерій. — Тому що є інструмен-

ти для програмістів, вони трохи складніші, але й задачі і результат в них більший. Є інструменти для звичайних людей, яким потрібно просто зайти на сайт, натиснути кілька кнопок, і тим самим допомогти покласти певний ворожий інформресурс. Але за рахунок того, що багато людей туди приходять, щоб долучитися до кібервійни, такі «лайтові» сайти самі лягають, тобто це не найнадійніша штука.

Для того щоб вчинити ДДОС-атаку, потрібно замаскувати свій сигнал, використовуючи ВПН-сервіси. Вони потрібні для того, щоб сигнал транслювався, наприклад, не з України, а умовно кажучи, з Китаю, Японії, Німеччини.

ЯК ЦЕ ПРАЦЮЄ?

— Є типова помилка, коли йде розкидання сил, тобто кожен бере собі якийсь ресурс і лупається його, як спочатку робила Мін-Цифра. Але потім вони змінили тактику і почали давати конкретну задачу, — розповідає Валерій Андросов. — Тобто в групі з'являється інформація, наприклад, про те, що занадто добре себе почуває «Сбербанк», давайте ми його покладемо. Або зараз ми «бомбардуємо» Московську біржу — і всі починають бомбити цю біржу, проходить дві-три хвилини, біржа лежить. Це набагато ефективніше, коли всі на одного.

За словами Валерія, головний ефект таких атак в несподіваності, адже ніхто не знає, куди

лупане, і що зараз ляже. На цьому втрачаються гроші, на цьому втрачаються послуги. Наприклад, в Росії є аналог ДІІ — держпослуги — і коли цей ресурс лягає, люди не можуть виконати певні операції.

— Це працює не завжди так класно. На жаль, ці атаки не вбивають, але втішає, що роблять боляче, — говорить Валерій. — Це можна назвати маленькими диверсійними уколами. Ми ними трішки підпаскуджуємо життя ворогу і даруємо трішки гарного настрою собі. Адже основним і працюючим інструментом є санкції і блокування роботи з Гуглом, Ютубом, Фейсбуком і так далі, (але це не підвладно хакерам). Хоча потроху наче починають там їх відключати.

Велика кількість людей займається ІТ-війною цілодобово. Але багато з них роблять це у вільний від інших військових потреб час

ПІДТЯГУЮТЬСЯ ЗАКОРДОННІ КІБЕРВОЛОНТЕРИ

За словами айтішника Антона Роздорожнюка, в ІТ-армії самоорганізовані люди, серед яких багато знайомих між собою, та не тільки.

— За інформаційну безпеку в нас відповідають офіційні структури безпеки України, і, наскільки мені відомо, у цьому плані у нас усе добре, — говорить Антон. — Наша ціль полягає у тому, щоб забезпечити максимальне ускладнення роботи російських державних сайтів та сервісів, таких як: Мосбіржа, ФСБ, Держпослуги і т.п. Крім того, волонтери ІТ-армії займаються тим, що банять російські канали, групи та ресурси, що розповсюджують дезінформацію у соцмережах.

Велика кількість людей займається ІТ-війною цілодобово. Але багато з них роблять це у вільний від інших військових потреб час.

Вікторія Андросова з сином Марком (2 роки). «Інстаграм загін» ловить ворогів України

Наприклад, Антон працює ще на тероборону. До речі, кібервійська останнім часом стали поповнюватися іноземними волонтерами, які працюють на інтереси України. І ще до того, як очільник Міністерства цифрової трансформації Михайло Федорів офіційно оголосив про створення ІТ-армії та відповідної координаційної групи, люди уже самоорганізувались у чатах з подібною тематикою.

ПРОСТО ГОРТАЮЧИ СТРИЧКУ

Дружина Валерія Андросова, Вікторія — економіст, зараз в декреті по догляду за дитиною. І просто гортаючи стрічку Інстаграм чи Телеграм, теж бере участь у кібер-війні.

— Групи, які до війни були заточені під абсолютну інше, зараз активно борються з фейками, в основному це Інстаграм, — розповідає Вікторія. — Наприклад, у нас є маленька перемога — пост Миколи Баскова вже офіційно називають — «неправдива інформація». Він вже створив собі новий профіль, де пише про те, що його заблокувала українська влада, але коментарі під його постом викликають сміх — там дівчата пишуть: «Коля не хви-

люйся, це не влада, це ми».

Як каже Вікторія, можна відслідковувати різні сторіс спеціально, а інколи чисто випадково потрапити на якогось довбня, дивисься — говорить дурню. На нього потрібно скаржитись.

— Ми не банимо різних придурків, адже це лише призведе до того, що саме ти його не побачиш у стрічці, — говорить Вікторія. — А якщо ти поскаржився, відправив сервісу: Телеграм, Інстаграм, Ютубу запит «зверни увагу в цієї публікації щось не так», таким чином досягаєш успіху.

— Ми з дівчатами називаємо себе «Інстаграм-загін», — сміється Вікторія. — Є ще «Креативні сили України» в Телеграмі, де максимально стараються висвітлювати те, що відбувається в нас. В Інстаграмі ж скаржимося на певні дописи і сторіс. Наприклад, викладаємо: «Увага, по цих Телеграм-каналах зливають розташування українських військ, будь ласка, блокуйте їх скаргами». І що важливо — треба саме поскаржитися. Причому скарга має максимально відповідати коментарям, чи сторіс. Наприклад: «пропаганда війни в Україні, або пропаганда вбивств українців, солдатів...»

ІТ-армія нищить все на своєму шляху

ІТ-спеціалісти за 1 хвилину поклали російський сайт Держпослуг
Московська біржа впала за 5 хвилин. Так само вдалося покласти Сбербанк та біржу BestChange
Впали сайти ФСБ, Роскомнадзору, Президента РФ, Уряду РФ, Держдуми, Ради Федерації та ще низка інших

Сайт Нацбанку Білорусі приліг, як і десятки інших стратегічних сайтів
Зламали сайти найбільших російських ЗМІ: ТАСС, «Коммерсант» та «Фонтанка»
Заблокований сайт окупантів з пропагандистським мерчем
Нарешті на цифровому телебаченні в РФ побачили та почули правду про війну в Україні.

Anonymouse — це правда

25 лютого хакерське угруповання Anonymouse оголосило, що на знак протесту проти вторгнення в Україну оголошують Росії «кібервійну». Як наслідок, сайти Міноборони та Міністерства закордонних справ РФ були недоступні. Пізніше Anonymouse заявило про злам бази даних сайту Міноборони РФ. А 26 лютого атакували низку російських урядових сайтів і, ймовірно,

зламали російські телеканали — там транслювалася українська музика. — Це дійсно існуючий колектив, який допомагає у інформаційній війні, — розповідає айтішник Антон Задорожнюк. — Багато моїх знайомих з Росії пишуть про те, що дійсно сайти держструктур не працюють, або замість сайту висвічується сторінка з інформацією щодо війни і закликами не відправляти

російських хлопців на війну. Написи «Путін — ху*ло» та «Слава Україні» на заправках — це також правда. Тому очікуємо, що гроші росіян 3 березня, як попередили Anonymouse, будуть переводити на рахунки допомоги ВСУ. Але особисто я на своєму рівні знань не уявляю, яким чином ці гроші буде переведено в обхід подвійної верифікації.

ТАМАРА ГОРІХА ЗЕРНЯ, ПИСЬМЕННИЦЯ

Найцінніше, що у нас є — це чоловіки, які зараз поцьомали в носа, підхопили наплічники і пішли в ніч. Це жінки, які пройшлися по квартирі, прибираючи розгартіяш, і з покер фейс повернулися до дітей. Тато? Тато на роботу поїхав, все добре. Це діти, які здається все розуміють, але мовчать. Я не знаю, як ми можемо бути такими вразливими і такими сильними одночасно. Дай боже пережити ніч спокійно.

ТІКАЮТЬ ВІД СМЕРТІ ЗАРАДИ ДІТЕЙ

Ми разом! ■ У цій статті про тих, кого кличуть переселенцями, але зараз це слово аж ніяк не має ніякого негативного забарвлення. Вони далеко від дому, але дуже мріють повернутися туди знову

НАТАЛІЯ БУРЛАКУ,
ОЛЬГА ТУРЧАК

Нам невідомі всіх їх імена, хто їх чекає, хто за ними плаче. Де їхній дім, як їм болить війна, яке в них серце — шире чи терпляче. Як страшно жити в дні, коли війна все спалює, руйнує людські долі. І вже не має значення, звідки ти: зі Сходу чи Заходу, Півночі чи Півдня. Ми, як ніколи, усі — Українці.

На залізничні вокзали багатьох міст Центральної і Західної України щодня прибувають сотні, ба навіть тисячі людей з міст, де розгорілися рушійні бойові дії. Дехто з них добирається маршрутками, приватними авто, а хтось — поїздом. Вони проводять у дорозі по кілька діб, не тому що тікають, а тому, що хочуть врятувати дитячі життя. Адже російські окупанти безжалісно вбивають цивільне населення, навіть малюків.

РУЇНИ, ВИБУХИ І СМЕРТЬ

64-річна пані Зоя тримає за ручку свою маленьку правнучку, семирічну Євочку. У її очах — повно сліз. Вона каже, так мріє, аби її крихітка мала мирне життя, аби спокійно могла ходити до школи.

— Вони ще такі маленькі, вони ще життя зовсім не бачили, — говорить жінка. Вона з Харкова. — Почалися обстріли, ми були дуже налякані. Це дуже страшно, страшно там бути, страшно не за себе, а за дітей. У нас там авіазавод хороший... Розбомбили. Все кругом бомблять. Стріляли один на одного. Пекло на землі...

Пані Зоя з мамою Євочки й ще дружиною свого онука добирались у Тернопіль півтори

добі. На власному авто. Куди їхати — і самі не розуміли. Довкола війна. Так хочеться, щоб це все був страшний сон і не більше.

— У нас у Тернополі нема знайомих, але волонтери прийняли і поселили, ми люб'язно їм дякуємо, — наголошує пані. — Дуже-дуже переживаємо, що там вдома. Дай Боже, щоб вижили...

Євочка, яка тихенько грається біля прабабусі, час від часу кліпає оченятами. Напевно, вона ще не усвідомлює, що відбувається, але слід цієї трагедії точно залишиться в її душі.

— Мені добре в Тернополі, але я дуже хочу додому. Мама не пускає, — так гірко стає від цих дитячих слів, бо не знати, чи вціліє її дім від путінської орди.

ПОВЕРТАЄТЬСЯ З КОТОМ

На залізничному вокзалі Тернополя ми зустріли чоловіка з великим камуфляжним рюкзаком та маленькою сірою кішкою. Остання налякано дивиться на усе, що відбувається довкола. Шохвилини кожен, хто проходить повз, так і хоче погладити цю пухнасту красуню.

— Позичив у сусіда машину. Він сказав: якщо хочеш вивозити родину — бери моє авто. Дружина з дитиною зараз на кордоні. Їдуть у Польщу, у нас там родичі живуть. А я повертаюсь додому, у Київ, буду допомагати хлопцям боронити нашу землю, — починає розмову чоловік, який представився Михайлом.

Кицю зве Зефіркою, забирає її назад у столицю, адже у родичів орендодавці не дозволяють проживання з тваринами.

— Зефірка далі квартири усе життя не виходила, зараз за три

У Тернопільському БФ «Карітас» прийняли десятки дітей. Це маленькі переселенці з прикордонних областей

дні пів України побачила, — посміхається чоловік.

Вивезти зі столиці свою сім'ю пан Михайло вирішив одразу після перших вибухів. Каже, що з дому брали лише необхідне. З великими сумками через кордон пройти важко.

«Зараз таке відчуття, що усе це в паралельній реальності, що я прокинувся, і це усе буде страшним сном»

— Із Києва до Львова дорога зайняла понад 24 години. Втомились, звісно, — продовжує.

На питання, а чи не хотів він покинути країну разом з донькою та дружиною, пан Михайло однозначно відповідає: «Я не можу їхати. Навіщо? Треба залишатись комусь. Є діти, жінки, хай виїжджають. А чоловіки, вони мають залишатись і боронити свої міста», — наполягає співрозмовник.

Чоловік вірить, що вже скоро зможуть жити у себе вдома,

у мирній та незалежній Україні. Адже війна, каже, закінчиться...

НОЧУВАЛИ У ЗАКИНУТІЙ БУДОВІ

В одному з тернопільських хостелів знайомимось з Анею, яка приїхала з Києва разом із донечкою Сонею. Вона каже: українці — добрі люди, бо допомагають усі.

— Ми їхали довго, було багато машин на виїзді з Києва. Спочатку вирушили в село Макарів, що на Київщині. Там у нас нікого немає, шукали місце, де можна переночувати. Це була закинута будівля. Пробули там майже дві доби, — каже жінка. — Не могли надовго залишатися — почалися обстріли.

Молода мама схилила голову. Говорить, ніколи не могла уявити, що в 21-му столітті ще можуть бути такі страшні війни.

Із Макарова сім'я вирушила в напрямку Тернополя. Дорога була нелегкою: Київ — Житомир — Рівне. А звідти — у Файне. Дорогою бачили багато техніки, військових, жінка не знає, чи наші то були, чи вороги. Старалися об'їжджати все, що може бути небезпечно: аеропорти, військові бази.

— Я загубилася в часі, скільки їхали, не знаю. Відколи це все почалося — ми практично не спали, — каже жінка і починає плакати. — У мене в столиці батьки...

ТІКАЛИ ВІД ВИБУХІВ

Ці звуки... Люди довго будуть боятися гучних звуків. Вони страшні: бабах, а далі відлуння від сигналізацій автомобілів, які тривають ще довго, підхоплює розмову пані Юля з містечка Вишгород, що на Київщині.

Її містечко, каже, почали бомбити вдосвіта 24 лютого. Першу

добу вірили, що все закінчиться. Але... війна триває досі.

— Коли перший вибух почула — склала документи. Більше нічого. У мене один светр та одні штани. Як виїжджали, збирала дітям необхідне, — каже жінка. — Ми просто їхали. Не зважали на швидкість, хотілось не чути тих звуків. Важко залишати свій дім, немає слів, щоб описати це відчуття. Зараз таке відчуття, що усе це в паралельній реальності, що я прокинувся, і це усе буде страшним сном, — каже жінка.

З ТРЬОМА МАЛЮКАМИ

Пані Зінаїда — з Миколаєва. У неї троє дітей — 8 місяців, 12 і 17 років. На Західну Україну добиралася три дні.

— Це були три найжахливіші дні мого життя. Але ми живі, тож це — найголовніше, — крізь сльози промовляє вона.

За словами пані Зіни, із Миколаєва багато хто просто не зміг виїхати через те, що на шляхах теж точились бої.

— Спочатку в нашому місті розгромили аеродром. Громили все, що бачили... Порти біля моря. Навіть вулицями ходити небезпечно. У магазинах продуктів немає, всі втомлені, з підвалів практично не виходять, — розповідає вона.

Дітей налаштовує оптимістично і сама старається, інакше, каже, просто не вижити.

Що їх чекає далі, коли вони зможуть повернутися в рідний дім, обійнятися з родиною, зустрітися з друзями, піти зранку на роботу? Вони не знають, та й ніхто з нас не знає. Усі мріють просто повернути все те, як було, навіть не прагнучи більшого. Аби не було війни, аби не було крові, аби не було вбитих... Моляться всі, від Сходу до Заходу, з Півночі на Південь — за мир в Україні!

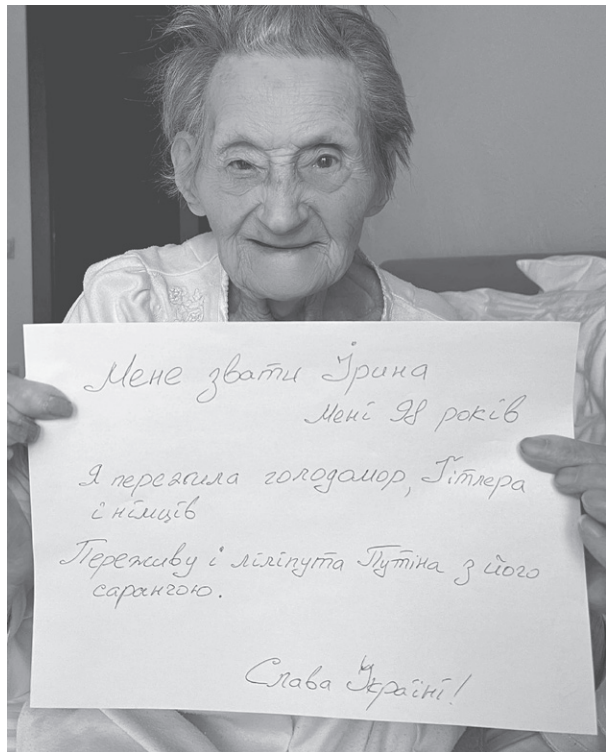
Пані Юля з дітьми зупинилася в Тернополі. Її сім'я приїхала з міста Вишгород, що на Київщині

Пані Зоя тримає на руках свою маленьку правнучку, семирічну Євочку. Вони приїхали з Харкова і мріють повернутися додому

Друзі, остерігайтесь ейфорії, яка п'янить і гальмує. Зараз треба ще більше підтримки, ще більше переказів грошових, ще більше активних виступів за кордоном. Ще більше тиску на західний світ і політиків, щоб вони проявляли більше рішучості і підтримки. Кожна година нашої війни — це здоров'я і життя Українців. Кожна виграна година нашої війни ціною в мільярд мільярдів. Тримаємось і тримаєм.

Ірина Гнатівна Михайлюк з Івано-Франківщини палко вірить у нашу перемогу. «Бажаю залишатися в серці з Богом кожного, хто б'ється за нашу країну. Тільки з Богом. Слава Україні!» — каже вона

Контакти, які стануть у нагоді під час війни

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ

Куди звертатись у разі евакуації в інші міста та що робити, коли побачив ворожі мітки на дорозі чи помітили ворожу техніку, — зібрали список контактів, чат-ботів та організацій, які допоможуть українцям у час війни.

ГАРЯЧІ ЛІНІЇ

Отже, нагадаємо традиційні контакти державних служб:

- 101 — Пожежна допомога
- 102 — Поліція
- 103 — Швидка медична допомога
- 104 — Аварійна служба газової мережі

112 — єдиний номер виклику всіх служб екстреної допомоги. За телефонувавши за цим номером, диспетчер викличе бригаду потрібної служби. Усі ці служби наразі працюють у посиленому режимі.

Правоохоронці наразі перевантажені заявами про ймовірних диверсантів. Тому при зверненні на 102 потрібно чітко назватись ім'ям, прізвищем та по батькові; повідомити про підозрілу ситуацію; за можливості надати фото і відео докази.

Останнє можна зробити через соцмережі. Служба безпеки України та Нацполіція на початку російсько-української війни запустили два офіційних боти у Telegram: @stop_russian_war_bot — повідо-

мити про ворожі війська і техніку @ukraine_avanger_bot — повідомити про мітки диверсантів, пересування ворожої техніки та про снаряди, що не розірвалися.

Якщо можливо і безпечно — засипте мітку ґрунтом або знищіть будь-яким іншим способом. Силовики наголошують: мітки можуть бути системою сигналів, які використовує ворог для координації вторгнення.

При зніманні ворожої техніки та пересування окупантів РФ будьте максимально обережні. Чого точно не треба робити — це знімати та публікувати в соцмережах пересування українських військ.

ЙДУ ЗАХИЩАТИ УКРАЇНУ. ЯК ДІЯТИ

Якщо ви плануєте брати участь в обороні країни чи вашого населеного пункту — зверніться безпосередньо до бригад та батальйонів Сил Тероборони у вашому регіоні. З собою потрібно мати тільки паспорт. З усіх питань телефонуйте на гарячу лінію Тероборони 0—800—507—028.

«Гаряча лінія» з питань проходження військової служби за контрактом, в тому числі для бажаючих вступити до українського війська, відповіді на телефонні дзвінки за телефоном 0—800—500—051

Контакти військоматів кожної області є на офіційному ресурсі

Міністерства оборони України в Інтернеті за цим посиланням: cutt.ly/1Aqf55h

ЯК Я МОЖУ ДОПОМОГТИ НАШИМ ЗАХИСНИКАМ

Усі охочі віком старше 18 років можуть здати кров. Наші поранені воїни потребують вашої допомоги. Пам'ятайте, що у вас не повинно бути протипоказань. З собою мати паспорт або інший документ для посвідчення особи. Адреси та контакти центрів переливання крові можна знайти на сайті donor.ua.

Увага! У воєнний час читайте новини тільки з перевірених джерел і не поширюйте чутки

Допомогти фінансово можна за рядом рахунків. Ось кілька з них:

Офіційний спецрахунок Нацбанку України: UA8430000100000047330992708.

У додатках ПриватБанку, Альфа-Банку та monobank можна переказати гроші з картки для підтримки української армії. У Приватбанку для цього з'явилася іконка «Добро», monobank додав єдині реквізити до розділу «Благодійність». Клієнту Альфа-Банку підтримати ЗСУ потрібно, зайшовши на вкладку «Переклади/Платежі»,

Зберігайте спокій та вірте у ЗСУ. На фото: головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний

вибрати «Платежі» та «Допомога ЗСУ».

Через додаток «Дія» можна перерахувати кошти без комісії. У тому числі гроші «єПідтримки», які ви отримали за вакцинацію проти ковіду.

Щодо волонтерських організацій, які наразі допомагають нашій армії речами і продуктами, то їх багато, потреби є постійні. Контакти волонтерів, яким ви можете допомогти — можна отримати у своїй місцевій теробороні або ж у правоохоронців чи військових.

ЯК ДОПОМОГТИ БІЖЕНЦЯМ

Українці об'єдналися, щоб допомогти тим, хто виїжджає з місць, де ведуться активні бойові дії. По всій Україні це роблять кілька організацій:

Центр Спільних Дій — допомагає людям, що ідуть від війни в більш безпечні регіони.

Вас можуть прийняти люди зі Львівської, Закарпатської, Волинської, Тернопільської, Чернівецької, Івано-Франківської, Хмельницької, Рівненської областей.

Щоб отримати допомогу, заповніть анкету: cutt.ly/1AqHPrA.

Ukraine Now — якщо не можете покинути територію та потребуєте допомоги, залиште заявку, і волонтери зв'яжуться з вами протягом дня: cutt.ly/rAqHLRy.

Прихисток — портал, де можна знайти або запропонувати житло в будь-якому регіоні України. Знайти житло по Україні можна за посиланням: cutt.ly/VAqH2k1.

НОВІТНІ ЖАРТИ

На території України за останні 4 дні від COVID-19 загинуло більше 4300 російських солдатів та велика кількість техніки. Звертаюсь до МОЗ Росії: заберіть свою армію від нас, хіба не бачите, що в нас епідемія??

— Куме, а 20 000 000 000 рублів, це скільки на наші?
— Приблизно 5 гривень.

Це ж яким йо*нутим треба бути, щоб тебе одночасно закликали зупинитися і Папа Римський і Талібан.

Ніколи країна, на гербі якої курка, не перемає країну, на гербі якої виделка.

В умовах невизначеності наші бабусі до круп, борошна, олії замовляють труйку для жуків (візьми пакетики зо 20), труйку для щурів та мишей (тако теж по 20, хай буде)
І на німе питання, коли передаєш цілу торбу гидоти, відводить оченята на образи і дуже спокійно і буденно каже: «Та як, не дай бо, зайдуть, то треба шось в горівку класти... а, як дасть бо, не прийдуть — то і на жуків піде».

Велика група російських вояк на околиці Києва рухається дорогою, як раптом чується голос за невеликим пагорбом: «Один український солдат краще за 10 росіян!»
Російський командир наказує найкращим своїм 10 бійцям вирушити за цей пагорб, де починається перестрілка, триває

кілька хвилин і настає тиша. Знову лунає голос: «Один український солдат краще за 100 росіян!» Російський командир люто відправляє ще 100 своїх найкращих солдатів. Знову стрілянина, через 10 хвилин тиша.
Спокійний українець знову вигукує: «Один українець кращий за 1000 російських солдат!» Російський командир у сказі відправляє 1000 своїх бійців за пагорб.
Чутно звуки битви, гранати, стрілянина. Тиша.
Зрештою, один серйозно поранений росіянин насилу виповзає з-за пагорба і, вмираючи, благає свого командира: «Не отправляйте туда больше никого. Это ловушка. Их там двое...»

24 лютого. Початок війни. Я:

— Читаю новини з різних пабліків, переживаю, пишу знайомим, стараюсь не панікувати і контролювати ситуацію
Жінка:
— О, поки є вода і світло — треба голову помити!

Щось я вже починаю вірити в те, що ми таки дійсно могли викопати те Чорне море.

Як я подумаю, що якийсь москаль буде ловити рибу моїми вудками, то моя рука так і тягнеться до кулемета.

До речі, почалася Масляна.
Отже, нагадую рецепт:
■ 1/3 масла
■ 2/3 бензин!

ПУТІН ХТО? ЛА-ЛА-ЛА-ЛА-ЛА-ЛА-ЛА

Україна більше не сумна й пригнічена. Ніколи більше

Коли ми перемаємо, треба обов'язково зняти комедію про цю війну. Так, саме комедію. Повний метр, який побачить увесь світ.

І про бандераавтомобіль, якому позаздрив би Бетмен.

І про гопніків, які захопили голіруч ворожий БТР.

І про циган, які вкрали танк у росіян.

І про бомжів, які збирали пляшки для коктейлів молотова.

І про бабуть, які шукали ворожі мітки і заодно замальовали по мікрорайону всі контакти закладчиків.

І про обісраних російських військових, яких гостинно прийняла добра українська бабуся чаєм з пургеном, а тоді спалила одного прямо в уборній.

І про простого українського дядька, який голіруч з цигаркою в зубах переніс міну з дороги в лісопосадку.

І про те, як рашисти злякалися пам'ятника афганцям і обстріляли його.

І про те, як дівчина якомусь любительові слати діпкіки в месенджер дала номер рахунку для допомоги ЗСУ, а той переказав на нього гроші.

Як українські залізничники на Сумщині заманили ворожий бронетранспортер в тупик, і коли москвота «приїхала» — двох «туристів» пов'язали і здали теробороні.

І як голодні кшпські солдатики крали продукти в супермаркетах.

І як ті дебїли прийшли прямо до відділення української поліції в Харківській області, щоб вилупити трохи соларі, бо у них скінчилася.

І як російській десант по старим картам спустився туди, де мав бути ліс, а опинився в голім полі і був тут же зразу пов'язаний.

І як одноразову десантуру скинули просто недалеко берега в Чорне море, а вода — 0 градусів, тероборона чекала на березі, щоб перестріляти, а непрохані гості самі передали власні м'ясо й кості рибам.

І як ворожий танк збив свій же гелікоптер.

І як у Миколаєві люди зловили і прив'язали мародера без штанів до стовпа, а поліцейський автомобіль, що приїхав на виклик, фарами підсвічував сраку.

І як власниця турагенції з організації сафарі в Занзібарі

переказала передплату від російських клієнтів на допомогу українським військовим і скинула їм квитанції.

І про сафарі в Гадячі, коли їхала колона в Полтаву і заблукала, повернули на Гадяч, а там натрапили на наших мисливців, покидали танки й чухнули в ліс. А мужики відстрілювали їх по тому лісу.

Ще є баба Надя, як голос народу.

Якась добра жіночка, котра поміняла їжу на танк расіянській.

Дід Толя, який викрав БМП, причепивши його до свого трактора.

І як під Золотоношею впав ворожий літак, а люди усім селом ловили пілота, поки не спіймали.

І не забудьте про чела з Дніпра, який насрав на мітку.

І про капітана Тараса Остапчука, який утопив яхту віцепрезидента концерну з виробництва зброї «Ростех» — російського олігарха Олександра Міхеєва, щоб помститися за обстріляний у Києві будинок, а іспанський суд його виправдав.

І про кіберугруповання Анонимус, хакери якого по-

клали державні сайти РФ, запустили в ефір гарну українську музику і в загальний доступ злили базу даних, яка містила телефони, пошту та імена співробітників Міноборони Росії.
І як грузини відмовилися заправити російський корабель і запропонували використати весла.
І про те, як цілий світ повторював: «Русский военный корабль, ИДИ НА@УЙ!»
Ні, Україна більше не сумна

й пригнічена. Ніколи більше. Ніяких страждань. Честь, Гордість, Пам'ять для наших Героїв. А ворогу — зневага цілого світу. Смішні й бридкі посіпаки хворого карлика.

Слава Україні!
P.S. А в саундтрек пустити лиш одне слово «паляниця», як його вимовляють перелякані «путінята»

ОЛЕНА ДОНЧЕНКО